

چرا فلسطینی‌ها را به ایران دعوت نمی‌کنیم؟!

علیرضا کمیلی[1]

دو سه روز قبل متوجه شدم که دوست عزیزم دکتر سعید طلال دهشان که موسس «قانونین لاجل القدس» در استانبول بود به همراه کل خانواده اش در غزه به شهادت رسیده است. وی نویسنده کتاب «کیف نقاضی اسراییل؟» یعنی «چگونه اسراییل را محاکمه کنیم؟» بود که امیدوارم حالا ترجمه شود.

خیلی دوست داشت به ایران بیاید و با وکلای ایرانی کارهای بین المللی تعریف کند ولی من هر بار به بهانه ای سفر را عقب می انداختم چون وکلایی که تجربه و انگیزه کار بین المللی ضد رژیم را داشته باشند تقریباً در ایران نمی‌شناختم!

یکبار یکی از دوستان اهل غزه که خیریه فعالی در استانبول دارد به یکباره خبر داد که راهی ایران است تا با «خیریه های بین المللی» ایران ارتباط بگیرد! مانده بودم چه کنم؟! بجز خیریه خود «امت واحده» - انفاق سابق و به رنگ زیتون حالا- جای دیگری را نتوانستم بیابم و به ناچار با چند جای

دیگر قرار ملاقات گذاشتم که پاسخ شان به سوال او مبنی بر فعالیت در کدام کشورها، هیچ کدام بود !!

عدم وجود ارتباطات □ میدانی میان دو ملت ایران و فلسطین از جمله دلایل کمرنگ شدن تدریجی مساله، نزد مردم ایران است. درست است که فلسطینیان «کرانه باختری» اگر به ایران بیایند راه بازگشت شان سخت خواهد بود و □ «غزای ها» هم بدون مشکل نیستند ولی میلیون ها «فلسطینی خارج»، می توانند به ایران بیایند و بروند و این فلسطینی ندیده بودن جامعه ایرانی را بشکنند! حتی یکبار یکی از بچه های حماس می گفت در میان فلسطینی های خارج افرادی که دنبال «گردشگری پای» هستند کم نیستند که اگر تسهیل کنید، حتما به ایران خواهند آمد.

اما آمدن به ایران هم برای آنان آسان نیست چون علاوه بر ویزا تایید برخی نهادها را هم لازم دارد! اما اگر «اجتماعی شدن» مساله فلسطین در ایران برای مان اهمیت دارد باید آمدن زن و مرد فلسطینی به ایران را تسهیل کنیم و به میدان گفتگو با جامعه و نخبگان خودمان بفرستیم.

منبع: کانال رسمی علیرضا کمیلی

[1] فعال عرصه بین الملل و عضو اتحادیه امت واحده ، محقق عرصه های دینی اجتماعی و تشکلی